

[Hanne Reintoff.]

hensyn til, hvilke instanser — primærkommuner eller amtskommuner — der skal klare de forskellige administrationsfunktioner. Jeg er enig med ministeren i, at de områder, der kræver den letteste og hyppigste kontakt med det enkelte menneske, må være så nær bopælen, i så nær kontakt med familien som muligt, men jeg synes ikke, man løser det ved bare at sige, det skal blive hos kommunerne. Kunne man ikke have fundet mere velfungerende demokratiske instanser, hvis man havde kunnet komme med lidt nytænkning, der kunne arbejde i tættere kontakt med det almindelige menneske? Jeg tror, at amtskommunen og dens forvaltning ganske rigtigt kommer til at stå de fleste mennesker temmelig fjernt, men der er ingen grund til pludselig at begynde at fremhæve, at primærkommunen nu skulle have nogen særlig god kontakt med det enkelte menneske. Vi har hele tiden i den sociale sektor vidst, at socialkontoret i den enkelte kommune absolut ikke var i tæt kontakt med den enkelte familie. Hvorfor skulle det så blive det nu, fordi man får noget, der er endnu fjernere?

Når socialministerens forslag om dagpengeydelse kommer, vil vi som sagt igen foreslå, at administrationen af disse bliver overladt fagbevægelsen, som det nu er med arbejdsløshedsunderstøttelsen; det er billigere og forsvarligere og mere demokratisk end det, vi hidtil har set.

Ministeren indrømmer i sin fremsættelse, at man ikke har en klar plan for den centrale administration af sygesikringen. Sådan lå det også, da vi gennemførte lovforslaget om socialstyrelsen, og vi har også fået den forventede forvirring ud af det. Det måtte dog kunne forventes, at man ved udarbejdelse af lovforslag havde gennemtænkt og gennearbejdet, hvordan lovforslagene, når de blev lov, skulle fungere i den daglige administration på hvert enkelt plan. Folketinget kommer efterhånden i en meget diskutabel situation ved gang på gang at vedtage love, som faktisk svæver i luften og senere skal gøres anvendelige af embedsmændene uden folketingets kontrol.

Der er enkelte småting, der lige skal nævnes. Med hensyn til befordringsbestemmelserne er jeg enig i, hvad der er sagt hidtil. Jeg synes heller ikke, man imødegår enkelte

ubehagelige nye forekomster på lægeservicens område. Lad mig nævne, at under sidste store influenzaepidemi var der mange, mange læger, der ikke kunne nå at tage på sygebesøg og f. eks. i hele Københavns omegn sagde til folk, at de måtte stå op med feber og tage en taxa hen i konsultationen. Jeg mener, at det er meget uheldigt, at sådan noget sker, men når det sker, så må fribefordringen også omfatte disse tilfælde. Jeg vil gerne vide, hvad ministeren mener om det, for det er faktisk et aktuelt problem, når man koster syge folk op af sengen, fordi lægen ikke har tid til at tage ud.

Vi er ikke glade for opretholdelse af nogen som helst kontroludgifter, men erkender, der er andre småforbedringer; f. eks. den udvidede jordemoderhjælp o. lign.

Medicinens pris er stadig en stor anstødssten for mange familier med alvorlig sygdom, og en yderligere hjælp på dette område havde været påkrævet.

Lad mig sige om sygekassernes personale — for jeg erkender, at her er der et meget stort problem — at der må og skal tages hensyn til dette personale, så man ikke på grund af en strukturreform fører en masse mennesker ud i sociale vanskeligheder. Men samtidig må jeg dog meget stærkt appellere til, at man ved besættelse af stillinger inden for den sociale sektor nøje fastholder de i forvejen beskedne krav om uddannelse og social ekspertise. Det er et krav, der skal forstærkes og ikke mindskes, og vi kan ikke komme uden om, at sygekassernes publikumsbetjening i årevis har været præget netop af manglende uddannelse og omskoling af personalet, så hvis de skal have stillinger inden for det sociale område, må der stilles krav og tilbud om omskoling og videreuddannelse.

Der tales unægtelig i meget tågede vendinger om anvendelsen af sygekassernes store formue. Det ligger os meget stærkt på sinde, at disse mange penge opkrævet i dyre domme fra den jævne befolkning virkelig bruges til dennes gavn, og jeg synes, at ministeren skulle redegøre nærmere for de tanker, som det i fremsættelsestalen hævdes at man har gjort sig i ministeriet. Jeg er selvfølgelig enig i, at der må samarbejdes om dette meget vigtige spørgsmål.

Må jeg slutte med igen at advare mod at føre en reform ud i livet, der kun er en halv